

NOU TABEE DAN

vier korte eenakters

door

JAN VAN BLOKLAND

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NOU TABEE DAN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JAN VAN BLOKLAND** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Met dank aan Gerard Kooistra, cursusleider van "schrijven voor theater"

NOU TABEE DAN

Deze vier korte eenakters hebben alle vier iets gemeenschappelijk, n.l. afscheid nemen in de ruime zin van het woord.

PERSONEN:

VERDOMME:

HERMAN - dik in de veertig

MARJAN - jonge vrouw van 20-25 jaar

DE ONTMOETING:

MAN - handelaar in wijn 65 jaar

VROUW - ruim zestig jaar

ZOON - 35 jaar

MELANIE:

SANDRA - vrouw 35 jaar

MELANIE - zuster van Sandra, 40 jaar

BARTELS:

ALI - Marokkaanse jongen

OME HEIN - oude Baas van dik in de zestig

ROOIE ANNIE - dame van lichte zeden

BARTELS - agent van Politie

VERDOMME

Wanneer het doek opengaat zien we een modern ingerichte slaapkamer. Rechts voor een deur die toegang geeft tot de slaapkamer. In de achterwand rechts een groot raam voorzien van luxaflex. Tegen de rechterwand een grote linnenkast. Midden tegen de achterwand een groot tweepersoonsbed. Tegen de linkerwand staat een grote, wat overdreven, toilettafel. Voor, tegen de linkerwand, een wastafel met daarboven een planchet en spiegel.

HERMAN: *(komt op. Hij is een man van een jaar of vijftig. Hij heeft een kist met gereedschap bij zich, loopt naar de wastafel en zet de kist op de vloer. Hij kijkt in de spiegel en duwt met zijn vinger een ooglid omlaag en kijkt aandachtig in de spiegel. Wrijft met zijn vinger langs zijn oog, knippert met zijn ogen en strijkt met zijn hand door zijn haar en is tevreden met wat hij in de spiegel ziet. Hij draait zich weg van de spiegel, zakt door zijn knieën en opent de gereedschapskist. Vindt niet zo gauw wat hij zoekt, gaat zitten en laat zich achterover op de vloer zakken zodanig dat hij met zijn hoofd tegen de muur aanlegt en gemakkelijk bij de sifon kan komen. Hij probeert met zijn hand de sifon los te draaien)* Verdomme, wat zit dat kreng vast! *(kreunt terwijl hij kracht zet. Marjan komt de slaapkamer binnen en is gekleed om te vertrekken. Zij loopt naar het bed, gaat door de knieën en trekt een koffer onder het bed vandaan, deponeert de koffer nonchalant op het bed en maakt de koffer open)* Marjan, ben jij het?

MARJAN: *(loopt naar de linnenkast en haalt daar wat kleding uit welke in de koffer wordt gegooid)* Verwacht je soms iemand anders? *(gaat door met kleding vanuit de kast in de koffer te deponeren)*

HERMAN: Marjan! Kom eens even hier en geef me de waterpomptang even aan! *(even is het stil)* Waar blijf je nou, verdomme!!

MARJAN: Rustig asjeblijft! Wat moet je nou?

HERMAN: Geef me die tang even aan, verdomme!

MARJAN: Welke tang?

HERMAN: Die waterpomptang natuurlijk!

MARJAN: *(gaat door haar knieën en zoekt in de gereedschapskist)* Wat voor waterpomptang?

HERMAN: *(ongeduldig)* Wat voor waterpomptang, wat voor waterpomptang! *(probeert overeind te komen)* Moet ik je nu nog vertellen hoe een waterpomptang eruit ziet? *(pakt de tang uit de gereedschapskist en houdt die voor haar gezicht)* Dit is nu een waterpomptang en weet je misschien waar ik die tang voor nodig heb? *(Marjan wil wat zeggen)* Precies! Om de sifon los te draaien! En waarom moet ik die sifon los

draaien? Omdat jij het weer zo nodig vond om het achterstukje van je oorbel in de wasbak te laten vallen. Dus! Mag ik het er weer uithalen!
(*gaat weer liggen*)

MARJAN: Dat is niet meer nodig! (*gaat verder met pakken*)

HERMAN: O nee, dan ken je me nog niet! Eerst een uur janken omdat je dat ding kwijt bent en nu zeggen dat het niet meer nodig is. Ik zal en moet dat oorgeval van je vinden al moet ik de hele wastafel van de muur slopen. (*begint te sleutelen aan de sifon*)

MARJAN: Ik ga weg!!

HERMAN: Je gaat je gang maar! Je zult zien dat ik 'm gevonden heb, als je terug bent.

MARJAN: Ik ga voorgoed weg! (*pakt haar juwelenkistje uit het nachtkastje*)

HERMAN: Hoe kom ik aan die mazzel! Geintje! Neem gelijk een pakkie shag voor me mee, met vloe!

MARJAN: (*even stil*) Herman??

HERMAN: Wat moet je nou weer?

MARJAN: Ik ga weg... voorgoed!

HERMAN: (*even is het stil*) Wat zeg je? (*komt zittend overeind en stoot zijn hoofd tegen de wastafel*) Au! Verdomme!!

MARJAN: Ik ga bij je weg, ik heb genoeg van je.

HERMAN: (*grinnikt*) Dat meen je niet! Waar moet je heen, verdomme?

MARJAN: Naar m'n moeder!

HERMAN: Wat ben jij origineel! Je moeder ziet je aankomen.

MARJAN: Het is niet belangrijk waar ik heen ga, als ik hier maar weg ben.

HERMAN: (*wordt serieus*) Je meent het echt, hé? (*Marjan knikt alleen maar. Herman komt overeind*) Heb je het dan zo slecht bij me?

MARJAN: Daar gaat het niet om.

HERMAN: Waar gaat het dan wel om? Ik dacht dat het de laatste tijd weer wat beter tussen ons ging. (*Marjan haalt haar schouders op*) Hou je dan niet meer van me? (*pakt haar met beide handen aan haar armen vast*)

MARJAN: (*wringt zich los*) Niet voldoende om te blijven!

HERMAN: En je zegt altijd dat je me lief vindt!

MARJAN: Je bent lief!

HERMAN: Nou dan!

MARJAN: Ik bedoel, je was lief!

HERMAN: Verdomme nog aan toe! Ik ben nog lief voor je!

MARJAN: (*fel*) Dat is niet waar! Ja, een jaar geleden, toen ik bij je introk, toen was je lief voor me. Ik dacht dat ik in de hemel was beland, je was

alles voor me, ik adoreerde je en je gaf me zoveel liefde dat ik nergens meer bang voor hoefde te zijn.

HERMAN: Nu zeg je het zelf! Ik gaf je de geborgenheid die je nodig had en dat doe ik nog steeds!

MARJAN: (*gaat gewoon door met inpakken*) Na alles wat ik had meege- maakt, was jij het wonder in mijn leven geworden! Het was iedere dag een feest voor me om voor je te mogen zorgen. Ik vond het heerlijk om voor jou de was te doen, te strijken, je huis schoon te houden, niets was teveel voor me. Ik zag tegen je op zoals een kind tegen haar vader. Ik kon je vertrouwen in alles wat ik tegen je zei.

HERMAN: Wie zegt dat dat niet meer het geval is, verdomme!

MARJAN: (*kijkt hem aan*) Niemand zegt dat, maar het is waar! Je bent zo veranderd! Je glimlach is verdwenen en wat daar van overgebleven is, is niet meer dan een grimas die ik zo af en toe van je krijg alsof ik een hondje ben dat braaf zijn bakkie heeft leeg gegeten.

HERMAN: (*lacht schamper*) 'n Hondje!

MARJAN: Je lacht wel maar je bent niet blij! Dat is nou precies wat ik bedoel!

HERMAN: Zo kan ik er ook wel een paar opnoemen. (*wordt boos*) Denk niet dat jij niet veranderd bent. Toen jij bij me introk had je me nodig, een schouder om op uit te huilen, iemand die je tranen droogde. Dag en nacht stond ik voor je klaar om je te helpen wanneer dat nodig was. Ik gaf je te eten, ik stak je in de kleren...

MARJAN: Dat wilde jezelf. Ik heb daar nooit om gevraagd.

HERMAN: Ik wilde dat je er mooi voor me uitzag. Je bent mooi, verdomme! Twee keer per dag, wat zeg ik, soms drie keer per dag trok je wat anders aan om je voor mij aantrekkelijk te maken, maar nu? Ik kan je uittekenen in een spijkerbroek en een flodderblouse.

MARJAN: Zo! Dat heb je dus wel gezien?

HERMAN: Natuurlijk heb ik dat gezien, ik heb m'n ogen heus niet in m'n zak zitten.

MARJAN: En heb jij je wel eens afgevraagd waarom ik in een spijkerbroek en in een flodderblouse loop?

HERMAN: Weet ik veel! Je zal je daar wel prettig in voelen, maar van mij hoeft dat niet.

MARJAN: Van jou hoeft het niet; nee, natuurlijk niet. Voor jou moet ik alleen maar mooi zijn, maar hoe ik me voel interesseert je niet!

HERMAN: (*gaat naar haar toe en probeert teder te zijn*) Dat interesseert me wel maar ik vind je mooier als je als dame gekleed bent en niet als een afgedankte overjarige teenager.

MARJAN: (*mild*) Dat is de eerste keer dat je daar iets van zegt. Waarom zeg je dat nu pas? Nu ik vertrek kom je met verwijten.

HERMAN: (*slaat zijn armen om haar heen*) Ik wilde je niet kwetsen!

MARJAN: (*lacht gemaakt en maakt zich van hem los*) Kwetsen! Laat me niet lachen! Je doet niet anders! Geen kans laat je onbenut om me te kwetsen.

HERMAN: (*gekrenkt*) Je begrijpt er niets van, verdomme. Ik wil je niet kwetsen! Ik hou van je met heel m'n hart en ziel! Als je dat nu nog niet weet heb je er nooit iets van begrepen.

MARJAN: (*schamper*) Dat zal dan wel niet! Ik ben nog maar een kind!

HERMAN: Dat hoor je mij niet zeggen, maar je moet nog veel leren om je in deze harde maatschappij staande te houden.

MARJAN: En jij voelt je daar toe geroepen om mij dat te leren.

HERMAN: Waarom niet, verdomme! Ik wil je dat leren zoals 'n vader.....

MARJAN: (*valt in*)het aan zijn dochter leert.

HERMAN: Zo is het! Wat is daar op tegen?

MARJAN: (*stilte*) Je hebt gelijk! Dat is het. Je slaat de spijker op z'n kop! (*herhaalt met nadruk*) Zoals een vader het aan zijn dochter leert. (*pakt toiletpullen van wastafel-planchet*)

HERMAN: (*na enige stilte*) Heb ik soms iets verkeerd gezegd? O, ik snap het! Ik ben te oud voor je, verdomme! Zie je wel, ik wist het! Ik wist dat je dat een keertje tegen me zou gebruiken.

MARJAN: (*wordt boos*) Dat is niet waar! Ik hield van je; ook al ben je bijna twintig jaar ouder dan ik. (*aarzelend*) Maar alles is zo anders geworden. Vraag me niet hoe dat gekomen is! Misschien is het wel m'n eigen schuld dat het zo tussen ons geworden is. We zijn veranderd. Jij hebt me volwassen gemaakt. Je hebt me niet alleen geleerd om anders over dingen na te denken maar ook om anders naar jou te kijken!

HERMAN: (*sussend*) Je moet niet overdrijven.

MARJAN: Ik overdrijf niet en dat weet je heel goed. Ook jij bent veranderd en zeker ten aanzien van mij! Je flirt naar elke vrouw die je tegenkomt..

HERMAN: Je bent jaloers!

MARJAN: Je zuipt als een zeeman...

HERMAN: Dat valt best mee.

MARJAN: Nee, dat valt niet mee! Dat valt me van je tegen! Kijk eens in de spiegel! Kijk eens naar die bloeddoorlopen ogen van je! Dan kun je zien hoe verslaafd je geworden bent aan de drank! Bij het minste of geringste maak je ruzie met me. Gisteravond nog! De slaapkamer hier was te klein omdat ik per ongeluk het achterstukje van mijn oorbel in de wastafel had laten vallen.

HERMAN: Wat is er nu zo belangrijk aan dat rottige achterstukje van die oorbelt van je om daar zo'n drukte over te maken? Ik haal het er toch voor je uit. Je ziet toch waar ik mee bezig ben, verdomme?

MARJAN: Dat interesseert me niet! De hele nacht heb je met je rug naar me toe gelegen omdat je de pest in had.

HERMAN: O, wringt daar de schoen! Maar vind je dat vreemd? Zo lekker is het niet om die sifon los te draaien. Je moest eens weten wat voor troep er in dat ding zit.

MARJAN: En wat dan nog!

HERMAN: Je kunt zo in de winkel een ander kopen! Die dingen kosten een habbekrats. Maar nee! Jij moet per se dat achterstukje van die oorbelt terug hebben. Wat is daar nu zo belangrijk aan?

MARJAN: Dat heb ik je gisteravond proberen uit te leggen, maar jij begreep er niets van met die dronken kop van je. Maar ik zal, voor ik vertrek, nog eens proberen je dat duidelijk te maken.

HERMAN: Ik ben benieuwd!

MARJAN: Dat achterstukje hoort bij die oorbellen die ik van jou gekregen heb.

HERMAN: Dat zal dan wel!

MARJAN: Dat zal dan wel? Dat zal wel? Dat is zo! Die oorbellen kreeg ik van je toen ik je vertelde dat ik zwanger van je was!

HERMAN: (*met ongeloof*) Waren dat die oorbellen?

MARJAN: Dat waren die oorbellen! Dat weet je niet eens meer! Ik kreeg die oorbellen van je toen je uitzinnig van vreugde was nadat ik je verteld had dat ik een kind van je verwachtte. Alles wilde je voor me kopen! Niets was je te duur!

HERMAN: Waarom niet? Ik kon het betalen!

MARJAN: Ja, inderdaad, meneer kon het betalen; maar na de miskraam kon meneer niets meer betalen. Toen was het opeens allemaal anders geworden.

HERMAN: M'n wereld stortte in, verdomme!

MARJAN: En wat denk je van mijn wereld? Heb je daar wel eens aan gedacht? Denk je dat ik het zo leuk vind nooit een kind te kunnen krijgen.

HERMAN: Ik vind dat ook heel erg voor je!

MARJAN: (*echt boos*) Erg voor me! Is dat het enige wat je kunt zeggen?

HERMAN: Wat moet ik anders zeggen?

MARJAN: Nee, dat weet je niet! Meneer heeft altijd zijn mond vol met mooie woorden als hij met me naar bed wil, maar als zijn vriendin een miskraam krijgt, weet hij niet wat hij moet zeggen!

HERMAN: Ach, het is al weer zolang geleden.

MARJAN: Voor jou! Maar voor mij niet!

HERMAN: *(loopt op haar toe, maar Marjan draait zich van hem weg)*
Laten we nu geen ruzie maken. Als ik je nu beloof dat ik zal proberen mijn leven te beteren....dat ik....waarom zeg je nou niks? Ik heb je nodig, verdomme! Begrijp dat toch een keertje! Kom, hou nou op met mokken, doe je jas uit en zet eens een lekker kopje koffie voor me dat zal ik intussen die sifon losdraaien. Die koffer pak je straks maar weer uit.

MARJAN: *(heel nadrukkelijk)* Ik pak die koffer niet meer uit ! Ik neem die koffer mee! Jij bent zoveel veranderd dat ik niet wens nog langer samen met jou onder een dak te leven. Ik ga weg!

HERMAN: Maar we kunnen er toch over praten, verdomme! We kunnen toch proberen.... Ik weet niet wat ik zeggen moet; je..

MARJAN: *(valt in)* Nooit zeg je meer tegen me dat je van me houdt. *(resoluut)* Nou, dat hoeft ook niet meer. Het ga je goed! *(loopt met de koffer naar de deur)*

HERMAN: Wacht nou even, verdomme!

MARJAN: Precies, verdomme! Altijd, altijd is het bij jou verdomme! Geen zin kan jij nog zeggen of er komt verdomme achteraan. Ik ben dat zat! Ik pas daarvoor! Ik groet je! *(loopt naar de deur en gaat zonder om te kijken af)*

HERMAN: *(is op het bed gaan zitten met zijn hoofd in zijn handen, staat dan resoluut op opent de deur en schreeuwt)* Ik hou van je, verdomme!

DOEK

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto